

La frase del dia

“TV3 s’ha convertit en una eina d’intimidació al discrepant”

Andrea Levy, DIPUTADA DEL PP AL PARLAMENT

Tribuna

Miquel Sellarès. Periodista

Ara toca govern!

El nostre combat per una Catalunya sobirana ha de començar, ja, una segona fase. En la primera vam assolir allò que fa uns anys era impensable, que més de dos milions de catalans hagin desconnectat del projecte espanyol i estiguin il·lusionats en la construcció d’un estat en forma de República que ens permeti ésser. El combat amb el nacionalisme espanyol, que no vol dir amb el poble espanyol, ens ha ensenyat el que potser no sabíem, que és la casta espanyola, els seus poders fàctics, les seves elits i els seus dogmes de fe. També se’ns ha mostrat, amb tota la cruessa, el que molts no creien: el que estan disposats a fer un estat, els seus aparells i les seves clavegueres pel “*Todo por España*”.

ELS NOSTRES POLÍTICS, mancats de sentit d’estat i pecant d’innocència, n’estan pagant un preu molt alt. Ara, amb l’experiència acumulada, ens hem de preparar seriosament per a una nova batalla, però primer caldrà que fem catarsi, ens renovem i ampliem dirigents i efectius per afrontar-la amb garanties. Una nova estratègia a mitjà termini en què caldrà valorar molt bé l’equilibri de forces que ens permeti consolidar posicions i estructures. I per fer-ho és imprescindible, des del primer dia, que actuem amb sentit d’estat. El primer pas és formar govern per recuperar les nostres institucions tenint en compte que de ben segur intentaran condicionar-les, retallar-les i disminuir-les més encara. No podem oblidar que en l’actualitat estem governats per un partit que a Catalunya és testimonial i que vol aprofitar el 155 per anorrear-nos, desmobilitzar-nos i per fer-nos perdre la força de la nostra dignitat nacional.

PERÒ TAMPOC PODEM OBLIDAR que l’Estat en aquesta primera batalla ha perdut bous i esquelles. Ha estat capaç de malbaratar el “Pacte de la Transició Democràtica”, s’ha carregat la Constitució espanyola i la seva interpretació progressiva, i ha posat en perill fins i tot la mateixa monarquia. I tot això ha fet que per a gran part dels catalans

l’únic horitzó possible i desitjable sigui la República Catalana. Molts creiem que l’Estat “no ens falla mai” i que són ells els que han aconseguit enfortir l’independentisme com a conseqüència del seu immobilisme i de la seva manca de projecte per a Catalunya que no passi per la seva assimilació.

EN TOTA AQUESTA DISPUTA, però, els que n’han sortit més perjudicats són els Cossos i les Forces de Seguretat de l’Estat, que després de l’1-O s’han convertit, conjuntament amb una part del sistema judicial, en la guàrdia pretoriana del “*Todo por la Patria*” perdent pel camí la seva credibilitat i lapidant així el patrimoni que havien acumulat aquells membres de la judicatura i dels cossos policials estatals que havien treballat durant anys a Catalunya i havien aconseguit integrar-s’hi.

AIXÍ, DONCS, CAL QUE ABANS del dia 22 de maig siguem capaços de formar govern per tal de liquidar, suposadament, el 155. Tenint en compte tots els entrebancs que ens hi posaran. Hem de ser capaços de fortificar-nos en la defensa dels eixos de la nostra

“Ens hem de preparar, com ja fa el País Basc, per resistir l’avenç de Ciudadanos, la nova Falange, que si guanya a Espanya agreujarà les relacions amb Euskadi i Catalunya

reconstrucció nacional: la nació, la llengua, la cultura i el nostre model social progressista. No podem ni acceptarem fer ni un pas enrere pel que fa al nostre model educatiu, TV3 i Catalunya Ràdio, Mossos d’Esquadra, i vers el principi “Catalunya, un sol poble”. Per tal de fer-ho possible crec que la millor opció seria la formació d’un bloc nacional de progrés que aglutinés classe política i societat civil i estigués obert a sumar independentistes, sobiranes i una munió de ciutadans progressistes i demòcrates a qui il·lusioni fer possible la República per a tots. A més de tot això, ens serà imprescindible per avançar bastir una potent projecció exterior al marge del govern de la Generalitat, amb finançament propi, que la blindi de possibles ingerències de l’Estat, ja que aquest segurament no permetrà recuperar organismes com ara el Diplocat i la conselleria d’Exteriors, que feien aquesta tasca fins a la seva intervenció i/o dissolució. O la batalla la guanyem també a Europa i al món, o serà molt difícil aconseguir cap tipus de reconeixement efectiu. Al meu parer, aquesta tasca l’hauria de dirigir des de l’exterior el nostre president legítim, Carles Puigdemont, i la resta de consellers i dirigents que s’han vist obligats a exiliar-se.

TAMBÉ ENS HEM DE PREPARAR, com ja està fent el PNB al País Basc, per resistir l’avenç de Ciudadanos, la nova Falange de José Antonio Primo de Rivera, que si guanya unes eleccions espanyoles agreujarà, de ben segur, les relacions d’Euskadi i Catalunya amb la resta de l’Estat. I no vull acabar sense reclamar que s’acabi el segrest dels nostres dirigents polítics que es troben empresonats, en l’actualitat, en diverses presons espanyoles i fer possible el retorn dels exiliats. Resumint: el dia 22, nou govern per tal de liquidar el 155 i per tal de recuperar les nostres institucions i blindar-les i ser capaços de mantenir una estructura a l’exterior que continuï fent visible el conflicte català a l’exterior. Ferms! Ni un pas enrere!

De set en set

Josep Maria Casasús

Fem Europa

Els catalans hem fet –i fem– Europa junt amb els pobles germans del continent. Fèiem l’Europa de la civilitat i la cultura ja en el segle XIII, amb el savi Ramon Llull i amb Arnau de Vilanova, metge excel·lent, conseller polític, ambaixador, teòleg reformista. Pel que fa a Llull, ens ho recorda Pere Villalba en el llibre que va publicar just fa un any. Sobre Arnau de Vilanova hi va aprofundir Jaume Mensa, fa dos mesos, en el discurs de recepció com a membre de l’Institut d’Estudis Catalans. L’influx arnaldia en la revifada científica medieval va situar la catalanitat en un primer pla

L’Europa de la civilitat i la cultura ja la fèiem en el segle XIII, amb Llull i Vilanova

de l’erudició europea. Per aquesta raó, tal com va dir Mensa, l’IEC, des que fou fundat, el 1907, dedica una atenció especial a la recerca sobre Arnau de Vilanova. En la resposta acadèmica al nou membre, Jaume de Puig va remarcar que és tasca de la Secció de Filosofia i Ciències Socials de l’Institut “l’estudi de la participació dels catalans en l’evolució de la moral europea”. L’europeïtat catalana té aquestes arrels en l’alta cultura i s’estén per la cultura popular. La representació de la Comunitat Europea a Barcelona, que dirigeix Ferran Tarradellas, sempre celebra el Dia d’Europa amb actes culturals genuïns. L’any passat eren les sardanes. Enguany les catifes de flors, art efímer que vol ser reconegut com a Patrimoni Immaterial de la Humanitat. Hi ha grans produccions catifaïres arreu de Catalunya, que també trobem a Bèlgica o a Itàlia. Fem Europa en els espais formals i també en els festius.

Sísif

Jordi Soler

